חתיכה די מפלצתית

מאת י.ד. סאלינגר

פרק מתוך הספר אני, ניו־יורק וכל השאר, שזכה להצלחה יוצאת מגדר הרגיל בארצות־הברית, והמופיע בשבוע הבא בישראל, מוגש לקוראי העולם הזה.

הולדן קולפילד היה עדיין נער, אך כבר בחל בכל:

בבית־הספר, בידידים, במשפחה ואפילו בנשים.

בהתחלה, כשהגעתי למעלית, הפרצוף שבמעלית שאר אותי: „רוצה לעשות קצת חיים, בחור, או שזה יותר מדי מאוחר בשבילך?"

„למה אתה מתכוון?" אמרתי. לא ידעתי למה הוא רומז או משהו.

„אתה מעוניין באיזו דפיקה הלילה?"

„אני?" אמרתי. וזאת היתה תשובה טיפשית מאוד אבל זה די מביא במבוכה כשמישהו ניגש אליך ישר ושואל אותך שאלה כזו.

„בן כמה אתה, גבר?" אמר הברנש של המעלית.

„מה יש?" אמרתי. „בן עשרים ואחת."

„הו־הו. נו, מה בנוגע? מעוניין? חמישה דולאר דפיקה. חמישה עשר דולאר לכל הלילה." הוא הסתכל על השעון שלו. „עד הצהריים. חמישה דולאר דפיקה. חמישה עשר דולאר עד הצהריים."

„בסדר." אמרתי. זה היה נגד הפרינציפים שלי וכל השאר אבל הרגשתי כל כך מדוכא ובכלל לא חשבתי. זוהי כל הצרה. כשכל כך מדוכאים אפילו לא יכולים לחשוב.

„בסדר, מה? דפיקה או עד הצהריים? אני צריך לדעת."

„רק דפיקה."

„בסדר. באיזה חדר אתה?"

הסתכלתי על הדבר האדום הזה עם המספר שלו, על המפתח. „שתים־עשרה־עשרים." אמרתי. אני כבר ככה התחרטתי שהתחלתי בכל העניין, אבל עכשיו זה היה מאוחר מדי.

„בסדר. אני אשלח את הבחורה אליך בעוד, בערך, חמש עשרה דקות." הוא פתח לי את הדלתות ואני יצאתי החוצה.

„הי, היא יפה?" שאלתי אותו. „אני לא רוצה איזה שק משומש."

„שום שק משומש. אל תדאג לזה, בחור."

„למי אני משלם?"

„לה" הוא אמר. „נו, נזוז כבר." הוא סגר את הדלתות ישר בפרצוף שלי.

לכתי אל החדר שלי ושמתי מעט מים על השערות, אבל אי אפשר לסרק ממש תספורת מלחים או משהו כזה. אז בדקתי לראות אם הנשימה שלי לא מסריחה מכל כך הרבה סיגריות והויסקי־סודה ששתיתי אצל ארני. כל מה שצריך לעשות זה לשים את היד מתחת לפה, ולנשוף את הנשימה למעלה אל הנחיריים. זה לא הסריח, כנראה, יותר מדי אבל ציחצחתי את השיניים, בכל זאת. אחר כך לבשתי חולצה נקיה אחרת. ידעתי שאני לא צריך להתגנדר הכי בשביל זונה או משהו כזה, אבל זה איך שהוא נתן לי מה לעשות. הייתי קצת עצבני. התחלתי ככה להתחמם וכל השאר, אבל הייתי קצת עצבני בכל זאת. אם אתם רוצים לדעת את האמת, אני בתול. באמת שאני כזה. היו לי די הרבה הזדמנויות לאבד את הבתולים שלי וכל השאר, אבל אף פעם לא הגעתי לזה איך שהוא. תמיד קרה משהו. למשל, אם נמצאים בבית של הבחורה, ההורים שלה באים הביתה בזמן הכי לא־מתאים — או שמפחדים שהם יבואו. או אם אתם במושב האחורי של המכונית של מישהו אי תמיד ישנה החתיכה של המישהו במושב הקדמי — איזה בחורה זאת אומרת — שתמיד רוצה לדעת מה מתרחש בכל המכונית המחורבנת. זאת אומרת, איזה בחורה שיושבת במושב הקידמי תמיד מסתובבת אחורה כל הזמן כדי לראות מה מתרחש, לעזאזל. איך שלא יהיה, תמיד קורה משהו. בכל זאת הגעתי די קרוב לעשות את זה כמה פעמים, ביחוד פעם אחת אני זוכר. משהו, אבל, לא הלך בסדר — אני כבר אפילו לא זוכר מה. העניין הוא שרוב הפעמים שאתה מגיע די קרוב לעשות את זה עם בחורה — בחורה שהיא לא זונה או משהו, אני מתכוון — אז היא כל הזמן מבקשת שתפסיק. והצרה אתי שאני מפסיק. רוב הבחורים לא מפסיקים. אני לא יכול לעשות אחרת. אף פעם אי אפשר לדעת אם הן באמת רוצות שתפסיק או שהן סתם מפחדות נורא, או אם הן סתם אומרות לך להפסיק כדי שאם כן תעשה את זה, האשמה תהיה עליך ולא עליהן. איך שלא יהיה אני תמיד מפסיק. הצרה היא שאני מתחיל לרחם עליהן. אחרי הכל, הרי רוב הבחורות הן כל כך טיפשיות וכל השאר. אם רק אתה מבזבז אותן זמן מה אתה יכול לראות איך שהן מאבדות את הראש. קחו למשל בחורה כשהיא נעשית באמת חמה. פשוט אין לה ראש. אני לא יודע. הן אומרות לי להפסיק אז אני מפסיק. תמיד חבל לי שהפסקתי, אחרי שאני מלווה אותן הביתה. אבל אני ממשיך לעשות את זה בכל זאת.

איך שלא יהיה, המשכתי להתהלך סביב החדר ולחכות לזונה הזאת שתופיע. קיוויתי כל הזמן שהיא תהיה יפה, אבל לא היה איכפת לי הכי הרבה. אני ככה כבר רציתי להיפטר מזה. סוף סוף מישהו דפק על הדלת וכשאני ניגשתי לפתוח אותה נתקעה לי המזוודה שלי בדיוק בדרך ואני נפלתי עליה וכמעט ששיברתי לי את הברך, לכל הרוחות. אני תמיד מוצא לי איזה זמן נפלא לפול על איזה מזוודה או משהו.

כשפתחתי את הדלת עמדה שם הזונה הזאת. היא לבשה מעיל קצר ולא היה לה כובע. היא היתה ככה מין בלונדינית כזאת אבל תיכף אפשר היה להרגיש שהיא צובעת את השערות. אבל היא לא היתה מין שק משומש או משהו. „שלום" אמרתי. הייתי מנומס נורא, אני אומר לכם.

„אתה הבחור שמוריס אמר?" היא שאלה אותי. היא לא התנהגה בצורה הכי ידידותית בעולם.

„מוריס זה נער המעלית?"

„כ — —ן." היא אמרה.

„כן, זה אני. הכנסי." אמרתי. נהייתי יותר ויותר כזה לא איכפתי, כל כמה שהעניין התקדם. באמת שנהייתי כך.

היא נכנסה והורידה את המעיל שלה תיכף ומיד וזרקה אותו ככה על המיטה. מתחת היא לבשה שמלה ירוקה. אחר כך היא ככה התיישבה לה על העוקם על כיסא שעמד על יד השולחן שבחדר והתחילה לנדנד את הרגל שלה למעלה ולמטה. היא הרכיבה רגל על רגל והתחילה לנדנד רגל אחת שלה למעלה ולמטה. היא היתה עצבנית מאוד, בשביל זונה. באמת היא היתה. אני חושב שזה מפני שהיא היתה צעירה נורא. היא היתה בערך בגילי. ישבתי על הכורסה על ידה והצעתי לה סיגריה. „אני לא מעשנת." היא אמרה. היה לה קול קסנסן כזה, צרחני קצת. בקושי אפשר היה לשמוע אותה. והיא גם לא היתה אומרת „תודה" כשהציעו לה משהו. פשוט, ככה היא היתה רגילה.

„רשי לי לציג את עצמי. שמי ג'ים סטיל." אמרתי. „יש לך שעון אתך?" היא אמרה. לא היה אכפת לה, כמובן מה לכל הרוחות שמי. „הי, בן כמה אתה, בכל אופן?"

„אני? עשרים ושתים."

„תספר לסבתא —"

היה מוזר לשמוע את זה ממנה. זה נשמע באמת ילדותי. אפשר היה לחשוב שזונה וכל השאר, תאמר: „שבכה יהיה לך אויר." או „תפסיק למרוח שקרים," במקום „תספר לסבתא."

„בת כמה את?" שאלתי אותה.

„כבר מספיק מבוגרת לא להאמין לכל מה שמספרים לי." היא אמרה. היא באמת היתה פיקחית. „יש לך שעון?" היא שאלה אותי עוד הפעם, ואחר כך היא קמה והפשיטה את השמלה שלה דרך הראש.

באמת שהרגשתי מוזר כשהיא עשתה את זה. איך להסביר? — היא עשתה את זה כל כך פתאום וכל השאר. אני יודע שצריך להרגיש מאוד כשבחורה קמה ומפשיטה את השמלה. אבל אני לא הרגשתי. אם הרגשתי משהו, זה בודאי לא גירוי. הרגשתי הרבה יותר מדוכא מאשר מגורה.

„יש לך שעון אתך, הי?"

„לא. לא. אין לי." אמרתי. שמעו, כמה מוזר שאני הרגשתי. „מה שמך?" שאלתי אותה. כל מה שהיא לבשה זה היה תחתונית כזאת ורודה. זה באמת היה מבלבל. באמת שזה היה.

„כאני." היא אמרה. „בוא נתחיל כבר, הי."

„אין לך חשק לדבר מעט?" שאלתי אותה. זה היה תינוקי מאוד להגיד כך, אבל הרגשתי כל כך מוזר, לעזאזל. „את ממהרת מאוד מאוד?"

היא הסתכלה עלי כאילו שנפלתי על הראש. „על מה, לעזאזל, אתה רוצה לדבר?" היא אמרה.

„אני לא יודע. על שום דבר מיוחד. אני פשוט חשבתי שאולי מתחשק לך לפטפט זמן מה."

היא התיישבה לה עוד הפעם בכיסא שעל יד השולחן, זה לא מצא חן בעיניה, אבל. אפשר היה להרגיש. היא התחילה לנדנד ברגל שלה, עוד הפעם — שמעו, היא היתה בחורה עצבנית.

„עכשיו את רוצה סיגריה?" אמרתי. שכחתי שהיא לא מעשנת.

„אני לא מעשנת. שמע, אם אתה רוצה לדבר אז עשה את זה. לי יש מה לעשות."

לא יכולתי לחשוב על מה לדבר אתה, אבל. רציתי לשאול אותה איך היא התחילה להיות זונה וכל השאר, אבל פחדתי לשאול אותה. היא בודאי לא היתה מספרת לי בין כה וכה.

„את בודאי לא מניו־יורק נכון?" אמרתי בסוף. זה כל מה שיכולתי להמציא.

„הוליוד." היא אמרה. ואז היא קמה ונגשה למקום שבו היא שמה את השמלה שלה, על המיטה. יש לך קולב? אני לא רוצה לקמט את כל השמלה. לבשתי אותה ישר כשהיא באה מהמכבסה."

בטח." אמרתי תיכף ומיד. שמחתי נורא שיש לי הזדמנות לקום ולעשות משהו. לקחתי את השמלה שלה אל הארון ותליתי אותה. זה היה מוזר. זה עשה אותי ככה עצוב כשתליתי אותה. חשבתי עליה, איך שהיא הולכת לחנות וקונה אותה ואף אחד בחנות לא יודע שהיא זונה וכל השאר. המוכר בודאי חשב שהיא סתם בחורה רגילה, כשהיא קנתה אותה. זה גרם לי שאני ארגיש עצוב נורא — אני לא יודע למה בדיוק.

התיישבתי שוב פעם וניסיתי למשוך הלאה את השיחה הזאת. היא היתה בת־שיחה מחורבנת. „את עובדת כל לילה?" שאלתי אותה — זה נשמע ככה נורא, אחרי שאמרתי את זה.

„כ — —ן." היא ככה הסתובבה סביב החדר. היא הרימה את התפריט מהשולחן וקראה אותו.

„מה את עושה במשך היום?"

היא ככה משכה בכתפיים. היא היתה די רזה. „ישנה. הולכת להצגה." היא שמה את התפריט במקום והסתכלה עלי. „בוא נתחיל, שמע. אין לי את כל —"

„הביטי," אמרתי. „אני לא מרגיש הכי טוב הלילה. היה לי לילה קשה מאוד. בכל הרצינות. אני אשלם לך וכל השאר, אבל איכפת לך מאוד אם לא נעשה את זה? איכפת לך מאוד?" הצרה היתה שפשוט לא רציתי לעשות את זה. הרגשתי יותר מדוכא מאשר מגורה, אם אתם רוצים לדעת את האמת. היא היתה מדכאה. השמלה הירוקה שלה שתולה בארון וכל השאר. וחוץ מזה אני חושב שלעולם לא הייתי יכול לעשות את זה עם מישהי שיושבת בקולנוע הטיפשי במשך כל היום. באמת שאני לא חושב שהייתי יכול.

היא ניגשה אלי עם הבעה מוזרה כזאת על הפנים שלה. כאילו היא לא האמינה לי. „מה אתך?" היא אמרה.

„שום דבר." שמעו, אני התחלתי להתעצבן. „העניין הוא שעברתי ניתוח רק עכשיו."

„כ — —ן? איפה?"

„על המה־שמו שלי — על הקלאוויקורד שלי."

„כ — — ן? איפה זה, לעזאזל?"

„הסלאוויקורד?" אמרתי. בעצם, בתעלת חוט השדרה. זאת אומרת, זה ככה בפנים בפנים תעלת חוט השדרה."

כ — — ן?" היא אמרה. „זה רע מאוד." ואז היא התיישבה לה על הברכיים המחורבנות שלי. „אתה נחמד." היא עשתה אותי כל כך עצבני שאני פשוט המשכתי לשקר בלי סוף. „אני עוד בתהליך ההחלמה." אמרתי לה.

„אתה נראה כמו איזה שחקן קולנוע. אתה יודע? איך־קוראים־לו? אתה יודע למי אני מתכוונת מה שמו, לעזאזל?"

„אני לא יודע." אמרתי לה. היא בכלל לא רצתה לרדת מהברכיים המחורבנות שלי.

„בטח אתה יודע. הוא היה בסינמה הזה עם מל־וין דוגלאס. זה שהיה האח הצעיר של מל־וין דוגלאס. שנופל מהסירה. אתה יודע למי אני מתכוונת."

„לא. אני לא יודע. אני הולך לקולנוע כמה שפחות."

אז היא התחילה לעשות אתי חכמות — גסות וכל השאר.

„איכפת לך להפסיק את זה?" אמרתי. „אין לי מצב רוח לזה. רק עכשיו אמרתי לך. רק עכשיו היה לי ניתוח."

היא לא קמה מהברכיים שלי או משהו, אבל היא תקעה בי מבט אפל נורא.

„שמע," היא אמרה. „אני ישנתי כשהמשוגע הזה מוריס העיר אותי. אם אתה חושב שאני —"

„אמרתי לך שאני אשלם לך מפני שבאת והכל. באמת שאני אשלם. יש לי ים של כסף. זה רק מפני שבעצם רק עכשיו אני מתחיל להתרפא מניתוח —"

„אז בשביל מה, לעזאזל, אמרת למשוגע הזה, מוריס, שאתה רוצה בחורה? אם היה לך איזה ניתוח מחורבן על המה־שמו המחורבן שלך, הא?"

„חשבתי שאני ארגיש הרבה יותר טוב משאני מרגיש בעצם. אני מעט נחפזתי בחישובים שלי. בלי צחוק. אני מצטער מאוד. אם תקומי לרגע אני אוציא את הארנק שלי, ברצינות."

היא התנפחה נורא, אבל היא קמה מהברכיים המחורבנות שלי כדי שאוכל לגשת להוציא את הארנק שלי מהשידה. הוצאתי שטר של חמישה דולאר ונתתי לה. „תודה רבה," אמרתי לה. „אלף תודות."

„זה שטר של חמישה. זה עולה עשרה."

היא התחילה לעשות חכמות, אפשר היה להרגיש. אוי ידעתי שמשהו כזה יקרה — באמת שידעתי.

„מוריס אמר חמישה" אמרתי לה. „הוא אמר חמישה עשר עד הצהריים ורק חמישה בשביל דפיקה."

„הוא אמר חמישה. אני מצטער — באמת שאני מצטער — אבל זה כל מה שאני יכול להקציב."

היא ככה משכה בכתפיים שלה כמו שהיא עשתה מקודם ואז היא אמרה בטון קר מאוד. „איכפת לך להביא את השמלה שלי? או שזה טירחה יותר מדי גדולה בשבילך?" היא היתה חתיכה די מפלצתית. אפילו עם הקול הקטנטן הזה שהיה לה היא היתה ככה יכול להפחיד מעט. אילו היא היתה כזאת זונה גדולה וזקנה עם הרבה צבע על הפנים שלה וכל השאר, היא לא היתה אפילו חצי מפלצתית ממה שהיא היתה באמת.

ניגשתי והבאתי לה את השמלה. היא לבשה אותה יחל השאר ואז היא אספה את המעיל שלה מהמיטה. „להתרתות. תחת־קרחת." היא תמרה.

„להתראות." אמרתי. לא הודיתי לה או משהו. אני שמח שלא.